

Víktor Nikolàievitx ignorava el poc que faltava perquè la seva vida canviés d'una manera irreversible. Assegut, sense deixar de balancejar-se, va fer rodar pel palmell de la mà esquerra la petita esfera de metall. Tot d'un plegat va tancar els dits sobre la bola, la va prémer amb fermesa dins del puny i amb l'altra mà va començar a acariciar el pelatge suau del musell de Grisha, que jeia a frec del balancí. Va aturar el gronxar de la cadira al mateix temps que abandonava la segona possibilitat que acabava de considerar per resoldre l'equació diferencial en què estava capficat des de feia dues hores. Va inclinar el cos, va engrapar un tíó de bedoll i va llançar-lo al foc. Escoltar el crepitat de les flames el reconfortava fins i tot més que l'escalf que produïen.

La mare, acomodada en una cadira de tiges de jonc folrada de pell de ren, continuava davant d'ell immòbil. Duia entre les mans la petita nina de drap que no havia deixat anar d'ençà que havien arribat a l'illa. Els ulls de la dona no s'apartaven del foc i Víktor va estar a punt de dir-li si li venia de gust sortir a fer un passeig, però finalment va desistir de proposar-l'hi.

A través de la petita finestra que hi havia rere la dona,

Víktor va observar les tonalitats ataronjades del cel i el cercle roig que fregava l'horitzó. Aviat no els faria falta la llenya ni els sacs de plomes; els dies havien començat a fer-se llargs; d'aquí a un parell de setmanes el sol romandria al cel més de vint hores diàries i la foscor s'esllanguiria fins a convertir-se en una ombra grisa, una nit de poc més de dues hores. No li sabia greu: aprofitava més el temps en un món amb nits curtes; dormir moltes hores no formava part del seu estil de vida i la manca de foscor li facilitava mantenir-lo.

De sobte, el vell Grisha es va alçar, va remenar la cua, va aixecar les orelles i va sacsejar el musell abans de profereir dos lladrucs secs i breus. Aquella bordada i la seqüència de moviments que la precedia era el senyal inequívoc que un desconegut s'acostava a la porta. Un instant després, es va sentir la dringadissa estrident de la campaneta de zinc del porxo de la cabana. La mare no va desviar la mirada del foc. Víktor observà el rellotge que duia al canell, es ficà a la butxaca la bola metàl·lica que tenia entre els dits, s'alçà del balancí i va caminar sense pressa fins al lllindar de la porta. A través de la lent el·líptica de l'espèll va distingir el nas desproporcionat i els ulls ametllats d'un individu que duia encastada al cap una gorra amb orelleres de pell.

No el reconegué fins que no va obrir la porta i el tingué cara a cara. Aquell home menut, de trets asiàtics, envermel·lit i colrat pel fred, era el funcionari que havia vist a l'oficina de correus el mateix dia que la mare i ell van arribar a l'illa. A més de la gorra d'orelleres, l'home duia un anorac militar i tenia les mans ben protegides per uns guants gruixuts. Víktor Nikolàievitx va observar el sarró de cuir que l'home duia penjat de l'espatlla i la bicicleta rovellada que havia deixat arrambada a la barana de fusta del porxo.

El funcionari feia servir la bicicleta un cop a la setmana per repartir el correu a les poc més de quaranta cases

habitades que hi havia a l'única població de l'illa durant l'època estival, habitacles que romanien deserts durant l'hivern, uns quants mesos en què la temperatura podia davallar per sota dels trenta graus sota zero; ben entrada la primavera desembarcaven els primers pastors de rens i alguns pescadors s'atrevien a feinejar amb petits vaixells per la banquisa, entre les plaques de gel que començava a fondre's. Quan s'aproximava la tardor començava de nou l'èxode anual i així, any rere any, la vida a l'illa se sotmetia a una successió marcada pel rigorós cicle estacional.

Gairebé tothom vivia a l'extrem sud-est, la terra més propera al continent. La població —si és que aquelles poques desenes de persones constituïen una vertadera població— es concentrava en un emplaçament decadent que estava constituït per cases baixes i cabanes prefabricades que s'estenia fins a un radi d'uns tres quilòmetres. La cabana on sojornaven Víktor i la seva mare estava situada mig quilòmetre al nord de l'emplaçament i l'única manera per la qual s'hi podia accedir era per l'únic caní transitible que hi havia a l'illa, que els pobladors anomenaven *carretera*.

El funcionari es va treure un guant i es va bufar els dits. Tenia la mà tan vermella com el nas.

—Ha arribat una carta certificada —anuncià, remenant amb la mà dins del sarró i traient un sobre—. És per a vostè.

—Per a mi? —s'estranyà Víktor, que havia desviat la vista de la bicicleta al sobre que l'home sacsejava davant d'ell. Va agafar la carta amb una mà i amb els dits de l'altra es va acariciar la barba espessa—. Segur que no es tracta d'una confusió?

—Aquí posa «Dr. Víktor Nikolàievitx Manperel» —assegurà el carter entonant exageradament cada síl·laba, alhora que anava colpejant amb un dit les lletres que hi havia impreses al sobre—. Tinc entès que aquest és vostè, oi?